

A Kúria
mint másodfokú bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Kf.VIII.39.912/2021/4.

A tanács tagjai: Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina előadó bíró

Dr. Hajdu Edit bíró

A felperes: felperes1

cím1

A felperes képviselője: Független Rendőr Szakszervezet

cím2

ügyintéző: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos

Az alperes: ... Rendőr-főkapitányság

cím4

Az alperes képviselője: Dr. Fekécs Zita kamarai jogtanácsos

cím4

A per tárgya: megbízási díj megfizetése

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

Szegedi Törvényszék 103.K.701.687/2020/6/II.

Rendelkező rész

A Kúria a Szegedi Törvényszék 103.K.701.687/2020/6/II. számú ítéletét részben megváltoztatja és az alperest terhelő marasztalás összegét 734 350 (hétszázharmincnégyezer-háromszázötven) forintra és ezen összegnek 2017. július 6-tól a kifizetésig számított kamatára, az elsőfokú perköltség összegét 88 450 (nyolcvannyolcezer- négyszázötven) forintra leszállítja. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 20 000 (húszezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a 58 748 (ötvennyolcezer-hétszáznegyvennyolc) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további perorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által a megismételt eljárásban megállapított tényállás szerint a felperes 2015. január 1-től állt hivatásos szolgálati jogviszonyban, ...ben az alperes ... Csoportjában bűnügyi technikus beosztásban teljesített szolgálatot.

[2] A 2014. november 10-én kelt ... ált. számú munkaköri leírás szerint a felperes bűnügyi technikai feladatokat végez, a szemlebizottság tagjaként bűnesetekhez vonul ki, ahol feladata a nyomrögzítés, fényképfelvétel készítése, nyomkutató, forrányom-követés, a helyszínelést követően a bűnügyi jegyzék, nyomjegyzék elkészítése, egyéb adatrögzítési tevékenységek foganatosítása, „rabosítási” feladatok (tenyér-, ujjlenyomatvétele, DNS mintavétel, fényképfelvétel) ellátása. A bűnügyi technikus beosztáshoz tartozó feladatai a munkaidejének mintegy 30-40%-át töltik ki.

[3] A felperes a 2016. január 1-től 2019. február 28-ig tartó időszakban a bűnügyi technikai feladatok mellett a munkáltató utasítására nyomozói, vizsgálói beosztásba, valamint a bűnügyi szolgálati ághoz tartozó általános jellegű feladatokat látott el, amelynek ellentételezéséért megbízási díjban nem részesült. A felperest a bűnügyi technikai munkakör feladatain kívül eső munkájának ellátása nem akadályozta a bűnügyi technikai beosztásba tartozó feladatok elvégzésében, a munkáltató a bűnügyi technikai feladatok elsődlegességét biztosította.

[4] A felperes 2019. január 16-án három évre visszamenőlegesen, az illetményalap 50%-nak megfelelő megbízási díj megfizetése iránt előterjesztett szolgálati panaszát a ... Rendőrkapitányság vezetője 2019. február 8-án kelt határozatával elutasította.

[5] A Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 7.K.27.021/2019/15. számú ítéletével kötelezte az alperest 792 325 forint megbízási díj és ezen összeg 2017. július 6-tól számított késedelmi kamata megfizetésére. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék a 4.Kf.650.422/2019/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[6] Az alperes felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a Kfv.VII.37.642/2020/5. számú végzésével a Fővárosi Törvényszék jogerős ítéletét az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A felperes keresete és az alperes védirata

[7] A felperes a keresetében 2016. január 1-től 2019. február 28-ig számítottan a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján az illetményalap 50%-ának megfelelő, havi 19.325 forint, mindösszesen 792 325 forint megbízási díj, valamint ezen összeg 2017. július 6-tól a kifizetési számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetében arra hivatkozott, hogy a büntetőeljárások keretében lefolytatandó szemlék végrehajtásáról és a bűnügyi technikai tevékenység egységes szabályozásáról szóló 13/2012. (VI.30.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) kimerítően tartalmazza a bűnügyi technikai feladatokat, amelyek között azonban nyomozási, járőrözési és körözési feladatok nem szerepelnek. A beosztásába tartozó feladatok ellátása a munkaideje 40%-át tették ki, emellett azonban ugyanannyi bűnügyi kiosztást kapott, mint egy nyomozó vagy vizsgáló, és kétszer annyi

készenlétet látott el, mint munkatársai. Álláspontja szerint a beosztásához nem tartozó feladatok ellátása többlet terhet eredményezett, ezért megbízási díj illeti meg.

[8] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy az ORFK utasítás 6/D. pontja nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy a bűnügyi technikus a bűnügyi szolgálati ág feladatrendszeréhez kapcsolódó más tevékenység ellátása mellett más feladatot nem végezhet, csupán a bűnügyi technikus feladatok elsődlegességét kell biztosítani. A felperes az általa ellátott feladatokat munkaköri feladatként és nem többletfeladatként végezte. Álláspontja szerint a munkaköri leírásban meghatározott, a bűnügyi szakághoz tartozó feladatok ellátása a felperestől elvárható volt, azok a munkaidejében elvégezhetőek voltak, ezért többletfeladatként nem értékelhetőek. Hivatkozása szerint a Hszt. két konjunktív feltételt határoz meg a megbízási díjra jogosultság megállapításához, így nem csak azt kell vizsgálni, hogy a felperes más beosztáshoz tartozó feladatot látott el, hanem azt is, hogy az többletfeladatként merült-e fel.

Az elsőfokú bíróság határozata

[9] A megismételt eljárást követően eljáró Szegedi Törvényszék a 103.K.701.687/2020/6/II. számú ítéletével kötelezte az alperest 792 325 forint megbízási díj, és ezen összeg 2017. július 6-tól a kifizetésig számított késedelmi kamata, valamint 125 000 forint perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasított. Megállapította, hogy a felmerült 47 540 forint eljárási illetéket az állam viseli.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felek a felperes szolgálatteljesítésének körülményeire vonatkozó tényeket egyezően adták elő, ezért a perben az ORFK utasítás 2017. november 18-ig hatályos 2.g) pontja és a 2017. november 19-től hatályos 6/D. pontja alapján azt kellett elbírálni, hogy a felperes végzett-e olyan többletfeladatot, amelyek nem tartoznak a bűnügyi technikus beosztáshoz. A jogvita kiindulópontját a Hszt. 2. § 4) pontjában meghatározott állománytáblázat és a Hszt. 2. § 25) pontja szerinti szolgálati beosztás fogalma képezte, mivel a rendvédelmi szerv szervezeti egységénél rendszeresített szervezeti elemeket, a rendszeresített szolgálati beosztásokat, azok besorolását, az azokban rendszeresített rendfokozatokat, valamint az ellátásukhoz szükséges képesítési, képzettségi, végzettségi és egyéb követelményeket meghatározó okmány, az állománytáblázat tartalmazhatja. Az állománytáblázatban rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával ugyan rögzítheti, azonban ezen feladatok meghatározása a munkáltató részéről nem lehet önkényes.

[11] Az alperesnél a felperes bűnügyi technikus beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésben rögzített szolgálati beosztás volt, ezért a munkáltató a bűnügyi technikus beosztás keretein belül határozhatta meg a munkaköri leírásban a felperes által ténylegesen végzendő feladatokat. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a következőket bírói gyakorlat alapján a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinteni egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Kf.VII.39.247/2020/4.).

[12] Az alperes arra megalapozottan hivatkozott, hogy a munkáltató a bünygyi szolgálati ághoz tartozó bármely olyan feladat elvégzésére adhat jogszerű utasítást, amelyet az érintett a képzettsége alapján el tud végezni, ez a jogosultsága azonban nem az ORFK utasítás rendelkezéséből, hanem a Hszt. munkáltatói jogokat szabályozó rendelkezéseiből következik. Álláspontja szerint az ORFK utasítás szolgálati viszonyra vonatkozó szabály(Hszt. 2. § 30 pontja), egyidejűleg közjogi szervezet szabályozó eszköz, amely a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX törvény 24. § (1) bekezdése szerint nem lehet jogszabállyal ellentétes. Ezért az ORFK utasítás rendelkezéseinek azon értelmezése, hogy amennyiben az érintett munkaköri leírása tartalmazza a bünygyi szolgálati ág feladatrendszeréhez kapcsolódó más tevékenységeket, az a beosztáshoz tartozó feladatot eredményez, ellentétes lenne a beosztás Hszt. 2. § 25) pontja szerinti fogalmával. A felperes e körben helytállóan hivatkozott arra, hogy amennyiben az állománytáblázat szerinti beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató önkényesen átcsoportosíthatja más beosztásokhoz, az állománytáblázatban rögzített beosztások és az arra épülő illetményrendszer kiüresedne.

[13] Az elsőfokú bíróság érvelése szerint a megbízási díjra jogosultság elsődlegesen nem az ORFK utasítás rendelkezései alapján bírálendő el, ezért annak módosításai, illetve hatályon kívül helyezése a jogvita érdemére nem volt kihatással. A perben a felek egyezően adták elő a bünygyi technikus beosztáshoz tartozó feladatokat. Az ORFK utasítás perrel érintett időszakban hatályos 6/D. pontja csupán arról rendelkezik, hogy a felsorolt technikus munkakörökben foglalkoztatottak a munkaköri leírásuk alapján a bünygyi szolgálati ág feladatrendszeréhez kapcsolódó más tevékenységeket is végezhetnek, azonban ezen feladatok ellátása nem lehet korlátlan és díjazás nélküli. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik egy adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatként értékelhető.

[14] A felperes a bünygyi technikus beosztáshoz nem tartozó feladatot szolgálati idejének több mint felében végezte, ezért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkört, mint többletfeladatot látta el, így az alperes megbízási díj fizetésére köteles, amelynek mértékét – az alperes részéről összességében nem vitatott – kereset alapján állapította meg.

[15] Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét 792 325 forintban állapította meg és az alperest a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a költségjegyzékben felszámított perköltség megfizetésére kötelezte a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdése alapján. Az összeg megállapításánál figyelemmel volt az ügy bonyolultságára, a felperes által készített beadványok terjedelmére és tartalmára, a tárgyalási napok számára, a felülvizsgálati eljárás során és a másodfokú eljárás során megállapított perköltségre is.

Az alperes fellebbezése és a felperes fellebbezési ellenkérelme

[16] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozatra történő utasítását, valamint a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[17] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletet ún. korrektúrázott formában küldte meg, amelyben a szöveg egyes részei eltérő színnel szerepelnek, valamint az ítéletben visszatérő jelleggel, több helyen áthúzással, illetve aláhúzással kerültek megjelölésre egyes szövegrészek. Telefonos jelzése alapján 2021. március 23-án az elsőfokú bíróság kézbesítette részére az ítélet javított változatát, azonban a Pp. 352. § és 355. §-aiban rögzített kijavításról külön végzést nem hozott, így a tartalmilag megfelelő ítélet kézbesítése befolyásolhatta a fellebbezési határidő számítását is.

[18] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása tényállási részében több helytelen megállapítást tett. Téves, hogy a felperes 2015. január 1-től állt hivatásos szolgálati jogviszonyban, mert a 2014. november 1-jén a ... Megyei Rendőr-főkapitányságról történő áthelyezéssel került át az alpereshez, vagyis szolgálati jogviszonya ezen időponttól állt fenn. Az elsőfokú ítélet (3) bekezdésében felsorolt és a felperes által ténylegesen ellátott feladatok az elsőfokú bíróság iratellenes megállapításával szemben nem szerepeltek sem a felperes munkaköri leírásában, sem annak módosításaiban.

[19] Az alperes az elsőfokú ítéletben foglalt marasztalás összegét is sérelmezte. Előadta, hogy a felperes a 2019. január 16-án előterjesztett szolgálati panaszában három évre visszamenőlegesen, vagyis 2016. január 1-től 2019. január 31-ig napjáig, 37 hónapra kérte a megbízási díj megfizetését. Keresetében a marasztalási időszakot 2016. január 1-től 2019. február 28-ig tartó időtartamra módosította, így a keresetnek van olyan része, amelyet az alperes szolgálati panasz hiányában el sem bírálhatott. Az alperes álláspontja szerint a felperes kizárólag a szolgálati panaszában megjelölt időszakra érvényesíthette igényét, amely így összegezésre nem haladhatta meg a 715 025 forintot. Az elsőfokú bíróságnak a 2019. február 1-től számított időszakra a Kp. 81. § (1) bekezdése alapján a pert meg kellett volna szüntetni.

[20] A felperes által érvényesített időszakra nézve is helytelen az elsőfokú bíróság számítása, mert - figyelembevételével a havi 19 325 forintos megbízási díjat - a marasztalási összeg legfeljebb 734.350 forint lehetett volna.

[21] Az alperes sérelmezte, hogy a Kúria hatályon kívül helyező végzésében foglaltak ellenére az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban figyelmen kívül hagyta az ORFK utasítás perbeli időszakot érintő, különböző időpontokban hatályos rendelkezéseit. Az iránymutatást mintegy megkerülve azt rögzítette, hogy a megbízási díjra jogosultság elsődlegesen nem az ORFK utasítás alapján bírálendő el, ezért annak módosításai, illetve hatályon kívül helyezése nincs érdemi hatással a jogvita elbírálására.

[22] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában nem tett eleget a Kúria végzésében foglalt iránymutatásnak és nem vizsgálta a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának konjunktív feltételeit. A felperest csak akkor illeti meg a megbízási díj, ha nem a büntügyi technikai beosztáshoz tartozó feladatkört többletfeladatként látta el. Nem csak azt kellett vizsgálni, hogy a felperes által ellátott feladatok a beosztásához tartoztak-e, hanem azt is értékelni kellett, hogy a kérdéses feladatok ellátása jelentett-e a felperes számára többletterhelést vagy többletfelöltséget (Kfv.VII.37.595/2020/5.). Ebből következően az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját jogszabálysértően értelmezte. Az alperes álláspontja szerint e körben lett volna jelentősége az ORFK utasítás hatályos 6/D. pontjának, amely a konkrét

bűnügyi technikai feladatok mellett lehetővé tette a bűnügyi szolgálati ághoz tartozó más tevékenységek ellátását is.

[23] A követelés jogalapjához kapcsolódva hivatkozott a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendeletre (a továbbiakban: BM rendelet) is, amely meghatározza az adott beosztások elnevezését és a betöltésükhöz szükséges képesítési követelményeket, ugyanakkor nem rendelkezik arról, hogy az egyes beosztásokhoz milyen feladatok tartoznak. Ilyen kógens felsorolást egyetlen jogszabály vagy közjogi szervezetszabályozó eszköz sem tartalmaz. Álláspontja szerint a felperes a kifejezetten bűnügyi technikai feladatokon túl jogszerűen láthatott el a bűnügyi szolgálati ághoz tartozó egyéb feladatokat is, amelyek ekként alapfeladatnak minősülnek.

[24] Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének (37) bekezdését kifogásolva cáfolta, hogy a keresetösszegezésére vonatkozóan a felek egyező nyilatkozatot tettek volna. Az elsőfokú bíróság az ítélet (38) bekezdésében iratellenesen rögzítette azt is, hogy az ügy elbírálása szempontjából nem volt jelentősége annak az alperesi hivatkozásnak, hogy a felperes a munkaköri leírást elfogadta, ilyen hivatkozást ugyanis egyáltalán nem fogalmazott meg.

[25] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az IM rendelet 3. § (2) bekezdésének megsértésével állapította meg a perköltség összegét. A felperes a keresetében a perköltségigényét az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és 4. § (1) bekezdése alapján a pertárgyérték 5%-ban jelölte meg, a per tárgyának értékét a Kp. 131. § (3) bekezdése és a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján pedig az évi illetmény-különbözet alapján 231 900 forintban határozza meg. Ehhez képest a csatolt költségjegyzék nyomtatványon a kamarai jogtanácsosi munkadíj összegét nem a megjelölt pertárgyérték alapján számította, hanem a keresetben írt követelése alapján. Mindezekből következően nem egyértelmű, illetve nem visszaellenőrizhető, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított 125 000 forint összegű perköltség hogyan került kiszámításra. Vitatta továbbá a felperesnek megítélt perköltség összegében figyelembe vett utiköltséget is, mivel a felperes jogi képviselője csupán egy tárgyaláson jelent meg.

[26] Az alperes álláspontja szerint továbbá az elsőfokú bíróság megsértette a Kp. 78. § (2) bekezdését, valamint a Pp. 278. § (1) bekezdését, mert a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, az irányadó jogszabályokat nem megfelelően értelmezte és ezáltal helytelen következtetést vont le a kereseti kérelem jogalapja és összegezésre tekintetében, ítéletének indokolása pedig nem felelt meg a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltaknak.

[27] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte. Kiemelte, hogy a fellebbezés fókuszában a peresített időszak terjedelme és a felperes számára megítélt perköltség áll, a per főtárgya tekintetében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és az ORFK utasítás összefüggéseinek vizsgálatával a fellebbezés csak érintőlegesen foglalkozott.

[28] A törvényszék ítélete a megelőző eljárás kereseti kérelmének összegezésre tekintetében marasztalta az alperest a 2016. január 1-től 2019. május 31-ig terjedő időszakra, azaz 41 hónap vonatkozásában, így számszaki hiba nem állapítható meg. Az alperes, sem a

megelőző eljárásban, sem az új eljárásban nem vitatta a kereset összecszerűségét, ezért az a fellebbezésnek sem lehet tárgya. Az alperes álláspontjával szemben a törvényi rendelkezések nem korlátozzák a szolgálati panasszal nem érintett időszakokra történő igény érvényesítését, ilyen jogszabálysértést az alperes sem jelölt meg. Mindez a pergazdaságosság elvét is szolgálja. Az azonos tényállás és jog iránt folyamatban lévő ügyekben, amikor a szolgálatteljesítési körülmények állandóak - így a megbízási díjak iránti perekben is - az az általános gyakorlat, hogy a tárgyalás berekesztéséig terjedően összecszerűsítheti az érintett a keresetet és a bíróságok kivétel nélkül a teljes időszakot vizsgálva döntenek az ügyben.

[29] Álláspontja szerint a pertárgy értékét az elsőfokú bíróság a Kp. 131. § (3) bekezdése és a Pp. 512. § (2) bekezdés alapján, mint önálló pénzkövetelést a felperes teljes kereseti követelése összében határozta meg.

[30] A felperes vitatta a fellebbezés Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjával összefüggő érvelését. Álláspontja szerint a beosztáshoz nem tartozó feladatok szükségszerűen többletfeladatot és többletterhet jelentenek, amelyet a Kúria hatályon kívül helyező végzése és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítélet is alátámaszt. A keresete az ORFK utasítás 6/D. pontjának beiktatását követő időszakra is megalapozott, mert az utasítás módosítása nem adhatott általános és korlátlan felhatalmazást a munkáltatónak, hogy a bünygyi szolgálati ágon belül bármely feladat ellátását a bünygyi technikus beosztáshoz tartozó feladatként határozza meg. A BM rendelet 2. számú mellékletében a bünygyi technikus, a nyomozó és a vizsgáló nem vitatottan önálló beosztások, a 9. számú melléklet alapján pedig az sem vitatható, hogy a bünygyi technikus, illetve a nyomozói, vizsgálói beosztás betöltéséhez, illetve feladatok ellátásához különböző szaktanfolyam szükséges. A képesítési követelmények különbözősége megállapítható, e körben az ítélet nem tartalmaz megállapítást, ennek tekinteni nem lehet azt, hogy a felperes képes volt a többletfeladatok ellátására.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[31] A Kúria az alperes fellebbezésére figyelemmel a tényállást a következők szerint módosítja.

[32] A felperes 2014. november 1-től állt hivatásos szolgálati jogviszonyban.

[33] A felperes a beosztása ellátása keretében bünygyi technikus feladatokat végez, a szemlebizottság tagjaként bűnesetekhez vonul ki, ahol feladata a nyomrögzítés, fényképfelvétel készítése, nyomkutatás, forrányom-követés, a helyszínelést követően a bünygyi jegyzék, nyomjegyzék elkészítése, egyéb adatrögzítési tevékenységek foganatosítása, rabosítási feladatok (tenyér, ujjlenyomat vétel, DNS minta vétel, fényképfelvétel) végzése. A bünygyi technikus beosztásához tartozó feladatai munkaidejének mintegy 30-40%-át teszik ki.

[34] Az ekként módosított és pontosított tényállás alapján az alperes fellebbezése kisebb részben megalapozott.

[35] Az alperes a fellebbezésében megalapozatlanul panaszolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a szolgálati panaszon túlterjeszkedve kötelezte megbízási díj megfizetésére. A felperes a 2019. január 16-án előterjesztett szolgálati panaszában 3 évre visszamenőleg kérte az alperes marasztalását, ugyanakkor nem jelölte meg az általa érvényesíteni kívánt időszak végét és a perben az alperes sem vitatta, hogy a felperes szolgálatteljesítésének körülményei a keresetben meghatározott további hónapokban eltérőek lettek volna. Mindezek alapján nem volt jogszabálysértő, hogy a felperes a keresetében további 1,5 hónapra is igényt érvényesített.

[36] Az alperes azonban alappal kifogásolta az elsőfokú bíróság által megítélt marasztalás összegét.

[37] A Kp. 131. § (4) bekezdése a marasztalási perek esetében lehetővé teszi, hogy a felperes a keresetét a tárgyalás berekesztéséig megváltoztassa, feltéve, hogy a megváltoztatott keresettel érvényesített igény ugyanabból a jogviszonyból ered. A felperes a 2019. március 4-én érkezett keresetében 2016. január 1-től 2019. február 28-ig számítottan 734.350 forint és ezen összeg középídőtől számított kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A háromfokú eljárás befejezését követően megismételt elsőfokú eljárás során a felperes az 5. sorszámú beadványában a keresetét módosítva a marasztalás összegét 2016. január 1-től 2021. január 31-ig számítottan 1.178.825 forintra és ezen összeg késedelmi kamatára felemelte, azonban a 2021. február 23-án megtartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által korábban elbírált kereseti kérelmét tartja fenn. Ebből következően az elsőfokú bíróság a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 342. § (1) bekezdésének megsértésével a kereseti kérelmen túlterjeszkedve állapította meg az alperes fizetési kötelezettségét. Az alperes a felperes keresete alapján 38 hónapra számítottan 734.350 forint megfizetésére köteles.

[38] Az alperes a fellebbezésében megalapozatlanul sérelmezte a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának értelmezését.

[39] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátásával többletfeladatként.

[40] A perben nem volt vitatott, hogy a felperes az alperesnél bűnügyi technikai beosztásban került foglalkoztatásra és az is igazolt, hogy a munkáltató utasítása alapján a perbeli időszakban nyomozói és vizsgálói feladatokat látott el.

[41] A Hszt. 13. § (1) bekezdése szerint a szolgálati viszony az állam nevében eljáró rendvédelmi szerv és a hivatásos állomány tagja között létrejött különleges közszolgálati jogviszony, amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, a szolgálati viszonyra vonatkozó szabályban és más jogszabályban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik meg. A Hszt. 2. § 25) pontja szerint szolgálati beosztásnak minősül az állománytáblázatban rendszeresített a hivatásos állomány tagjával betölthető munkakör.

[42] A felperesnek a szolgálat teljesítése során egyrészt a munkaköri leírása szerint, illetve a munkáltató rendelkezése alapján a beosztásához tartozó, de a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania (Hszt. 13. § (1) bekezdés, 102. § (1) bekezdés b) pont, 103. § (1) bekezdés).

[43] A perben nem volt vitatott, hogy a felperes a kinevezési okirata szerint bűnügyi technikus beosztásban került foglalkoztatásra, melyet – mint a nyomozói és vizsgálói beosztásokat is – a BM rendelet 2. számú melléklete külön beosztásként nevesíti. A BM rendelet az egyes beosztásokra kógens módon meghatározza az egyes beosztásokhoz tartozó képesítési követelményeket, így a munkáltatónak ehhez képest kell megállapítani a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltakat nem bővítheti.

[44] A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott besoroláshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatokat, mint a beosztás részét (Mfv.II.10.304/2017/5.).

[45] A rendvédelmi szerv munkáltató utasítása alapján a felperes ugyan esetenként köteles ellátni más beosztásba tartozó tevékenységet is, ugyanakkor a beosztáshoz nem tartozó feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Amennyiben a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja tartósan a beosztásához nem tartozó feladatot lát el, többletdíjazásra jogosult, amelynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt korlátozásokon belül lehet megállapítani.

[46] Az elsőfokú bíróság a peres felek egyező előadása alapján helytállóan állapította meg, hogy a felperes a technikus beosztáshoz tartozó feladatokon kívül rendszeresen nyomozói, vizsgálói feladatokat is ellátott, amely nem vitatottan a BM rendelet 2. számú mellékletében foglaltak szerint eltérő beosztásba tartozó feladatot jelentett. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az ORFK utasítás 6/D. pontjának perrel érintett időszakban hatályos rendelkezéséből - amely szerint a felsorolt technikus munkakörökben foglalkoztatottak a munkaköri leírásuk alapján a bűnügyi szolgálati ág feladatrendszeréhez kapcsolódó más tevékenységet is végezhetnek – nem következik, hogy e feladatokat korlátlanul és díjazás nélkül kötelesek ellátni. Nem vitatottan a felperes becsatolt munkaköri leírásában olyan általános bűnügyi feladatok kerültek feltüntetésre és nevesítésre, amelyek nem tartoznak a technikus beosztás feladatkörébe. A szakmai feladatok között a munkaköri leírás 5. pontja kifejezetten tartalmazza a nyomozati tevékenység ellátását, a 7. pont a nyomozás lefolytatását, meghatározott ügyekben – bűnügy, szabálysértési, közigazgatási eljárás, megkeresés, panaszbejelentés – vonatkozó szabályok maradéktalan betartását (9. pont), készenléti szolgálatok ellátását, valamint a 18. pont körözési előadói feladatok elvégzését is. E tevékenységek a BM rendelet 2. számú mellékletében külön nevesített beosztásokra figyelemmel nem minősültek a bűnügyi technikus beosztás feladatkörébe tartozónak, vagyis a felperes más beosztásba tartozó feladatokat nem vitatottan ellátott. E feladatok ellátására az alperes a fentiekből következően a felperest jogszerűen utasíthatta, ugyanakkor a beosztásba nem tartozó feladatok ellátása önmagában többletfeladat ellátást, többletszolgálatot és többletfelelősséget keletkeztetett, amelynek ellentételezésére az alperes köteles volt. Ennek mértékét a felperes keresete és a jogszabályi rendelkezés alapján az elsőfokú bíróság a legalacsonyabb összegben a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerint a rendvédelmi illetményalap 50%-ban határozta meg.

[47] Az alperes fellebbezése ugyanakkor alappal sérelmezte a felperes részére az elsőfokú eljárás során megállapított perköltség összegét is. A megismételt eljárást követően a felperes a keresetpontosításában (5. sorszám alatt) maga nyújtotta be az igényelt költséget, amelynek összege - az egy tárgyaláson történő személyes megjelenésre figyelemmel - 93 941 forint volt. A pertárgy értéke azonban a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján a marasztalás összege, azaz 734. 350 forint. A felperest ezért a háromfokú eljárásban az IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján 73.450 forint munkadíj és 15.000 forint utazási költség, mindösszesen 88. 450 forint perköltség illeti meg.

[48] A fentiekre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a marasztalási összeg, továbbá a perköltség összegére nézve a Kp. 108. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alperesi marasztalás összegét 734 350 forintra, míg a perköltség összegét 88 450 forintra leszállította, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Záró rész

[49] Az alperes túlnyomórészt pervesztes lett, ezért a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (2) bekezdése alapján köteles a perköltség megfizetésére.

[50] Az alperes az illetékekről szóló 1990.évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, a felperes pedig munkavállalói költségmentességre jogosult, ezért a tárgyi költségfeljegyzési jogos perben az Itv. 46. § (1) bekezdés szerint le nem rótt fellebbezési illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

[51] A Kúria a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[52] Az ítélet elleni felülvizsgál lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja, a fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. §-a zárja ki.

Budapest, 2022. január 19.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró